

Сурва, сурва, година,
моя миша дружина!
Ида да ме гостите,
ида да ви честитя!
Азъ ви нося късмета,
мои сладки мишлета!
Вий си яжте сланина
и станете стотина.
Азъ пъкъ съ васъ ще помина.
Сурва, сурва година!...

Мяу-у!...

Гоститѣ се смръзнаха. Вмигъ
Стариятъ Мишокъ наблъска че-

лядѣта си презъ дупката, и всички изчезнаха.

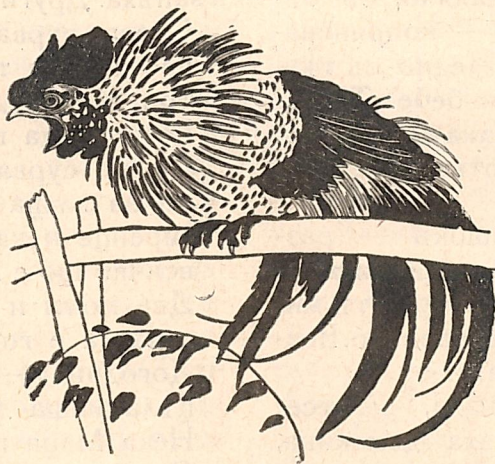
Бѣше съмнало.

Слугинята Гена отвори дулапа. Маца надникна вжтре и се облиза. Гена плесна съ ржце и извика:

— Боже, Боже! Тия мишки почнали и куклитѣ да ядатъ!... Кжде чакъ сж ги довлѣкли!...

Дветѣ ангелчета поискаха да кажатъ: Не е вѣрно! — но не можаха. Всички пакъ бѣха онемѣли.

К. Констан[т]иновъ

ИМЕНЪ ДЕНЪ

Веселъ, радостенъ, засмѣнъ
малкия немирень Ваньо
тая сутринъ стана рано:
днесъ той има именъ день.

Първа дойде стрина Гичка,
после — чичо Богомилъ,

тя му подари шейничка,
той — единъ автомобилъ.

А сестричката му Милка,
покрай своя веселъ братъ,
сбра вѣвъ своята престилка
десетъ питки шоколадъ.

Димитъръ Пантелеевъ